

01 - první část výkladu (i tak je ještě "nanečisto") :

Proč je Země ve vesmíru na vrcholu pyramidy vývoje složitých hmotových struktur, tedy "středem světa" nikoliv geometricky, ale co do "inteligence hmoty".

Dilatace času. Časový interval $\tau_0 \equiv \tau_c$ mezi dvěma událostmi je nejkratší ve vlastní soustavě. Všude jinde se zdá, že doba uběhla mezi počátkem a koncem $\tau \equiv \tau_w$ tohoto děje je delší. **Kontrakce délek.** Délka tyče (prostorový interval) $L_0 \equiv x_c$ je ve vlastní soustavě nejdelší možná. V každé jiné soustavě se tyče jeví kratší ve směru pohybu $L \equiv x_v$ **⇒** To říká fyzika.

Dilatace času : Časový interval $t(1)$ mezi dvěma událostmi je nejkratší ve vlastní soustavě. Všude jinde se zdá, že doba uběhla mezi počátkem a koncem $t(2) > t(1)$ tohoto děje je delší. Kontrakce délek : Délka tyče- prostorový interval- $x(1)$ je ve vlastní soustavě nejdelší možný. V každé jiné soustavě se tyče jeví kratší ve směru pohybu $x(2) < x(1)$ **⇒** To říká soudobá fyzika.

Znova a znova je nutné logicky rozebírat relativitu a hledat „logický smysl relativity“ a tím důsledky. Vyjdu z výroku vědců zde kousek výš. Nejdříve stanovím „záchytné body“. Já budu-jsem pozorovatel s označením $P(1)$ v základní soustavě $S(1)$, o které prohlásím, že je v klidu vůči všem ostatním tělesům ve vesmíru $P(n)$, které se ovšem nachází také v mé soustavě $S(1)$. Raketa je předmět-pozorovatel $P(2)$ v soustavě $S(1)$, ale má svou vlastní soustavu $S(2)$ a vykazuje pohyb, tedy pohybuje se $P(2)$ spolu se soustavou $S(2)$ vůči $S(1)$ toho $P(1)$. Padla zde slova „klid“ a „pohyb“ (prozatím nepadla slova „stárnutí“ a „nestárnutí“). Víme, že žádné těleso „univerzálně“ v klidu není a že mu tomu $P(1)$ klid pouze uměle přiřadíme. Podobně se budeme později bavit o čase. My cítíme, vnímáme tok-plynutí-odvíjení času, ale ... ale neprohlašujeme volbu „klidového toku času“, volbu „nulového odvíjení času“ abychom z takové pozice sledovali „přirůstky, tj. změny tempa plynutí času“. Vraťme se z pohybu.

Když stanoviště $S(1)$ pozorovatele $P(1)$ opustí raketa $P(2)$ a vzdaluje se, tak to může být dvěma způsoby a) zrychleným pohybem různě velkým ; b) rovnoměrným pohybem o různé hodnotě $v(n) < c$. Pak $P(1)$ vnímá relativitu hodnot rakety $P(2)$, jak při zrychleném pohybu a jak při rovnoměrném pohybu ? Nejprve si povídejme o situaci kdy už vzdálenost $P(1)$ a $P(2)$ velká a pohyb vzájemný je rovnoměrný, respektive není vzájemný, pokud jsme $S(1)$ přiřkli „klid“, tedy $S(1)$ v klidu a $S(2)$ v pohybu rovnoměrném od $S(1)$. Výrok fyziků říká, že je-li hodnota rychlosti (rovnoměrné) vyšší a vyšší, pak dochází na $P(2)$ ke kontrakci délek vůči domácímu metru v soustavě $S(1)$. V soustavě $S(1)$ (v klidu) je délka tyče nejdelší možná, je zvolený délkový etalon, např. metr nejdelší možný. Všude jinde je metr-etalon kratší a kratší (podle toho jakou rychlostí se $P(2)$ vzdaluje (anebo i přibližuje ! ... do atmosféry vletí z kosmu piony atd.... o tom řeč později). Je-li všude metr-etalon zvolený kratší a kratší, pak je ten etalon jednotkový, označme ho $x(1) = 1$. Ostatní etalony délkové $x(n) < 1$ v soustavách $S(n)$ jsou menší a menší čili $x(n) \rightarrow 0$. A nesmíme zapomenout podotknout, že právě řečené je-platí pouze tehdy hodnotí-li „vše“ pozorovatel $P(1)$ do své soustavy $S(1)$. !! Na raketě $P(2)$ je etalon $x(2) = x(1) = 1$, ale v pozorovatelně $P(1)$ je etalon $x(2) < x(1)$ ...! Je vidět, že k tomuto úkazu, že $P(1)$ pozoruje do své soustavy $S(1)$ hodnoty z $P(n)$ kontrahované (prý je to relativita) může dojít tím, že se soustava $S(n)$ pootočí vůči $S(1)$ do které se hodnoty snímají. Čili bude-li se pootáčet osy $1x$ do polohy $2x$, pak jasně budeme vidět, že v „domácí“ soustavě je etalon $x(1)$ nejdelší a s mírou pootočení soustavy $S(2)$ se změni hodnota etalonu $x(2)$.

Už cítíte, že podobně to bude i s časem ... když mu přiřadíme v soustavě $S(1)$ osu „t“ kolmou na osu $1x$, tedy označme jí t (a interval jednotkový – etalon času jako $t(1)$). Výrok vědců říká, že „časový interval- tik“ je nejkratší ve vlastní soustavě a všude jinde je delší. Čili $t(1)$ v soustavě $S(1)$ je nejkratší, ovšem ... my neumíme říci „jak“ krátký. To je zajímavé, že ? Ale označíme-li tento „jistý krátký“ interval-tik-krok na časové dimenzi-ose za etalon, za jednotku, pak prá všude jinde mimo pozorovatelnu $S(1)$ je ten etalon delší a delší. (a proto se nám-pozorovateli bude zdát, jevit, že na $P(n)$ jde čas pomaleji a pomaleji.). Tedy etalon $t(1)$ ať je jakchce krátký, musí být označen za jednotku, $t(1) = 1$, pak $t(2) >$

$t(1) ; t(n) \rightarrow$ nekonečně velkému intervalu. Když si nakreslíte osy ix a it na sebe kolmé, pak provedete-li hodnocení soustavy S(2) do soustavy S(1) pro různé rychlosti $v(n)$, vidíte, že čím více se pootočí soustava S(2) vůči S(1), tím více se zkracuje pozorovaná hodnota $x(2)$ do S(1) a tím více se prodlužuje pozorovaná hodnota $t(2)$ do S(1). Nakreslíte-li si na papír osy ix a it a křivku jako trajektorii pohybu P(2) kde pro úvahu si budete „myslet“, že v každém postupném bodě bud jiná vyšší rychlost (tedy neřešme co se děje při pohybu nerovnoměrném), pak sama trajektorie letu P(2) představuje pootáčení soustavy S(2) vůči S(1) a snímá-li S(1) hodnoty z S(2) do těch os ix a it , tak vidíte, že intervaly sejmuté na ix ové ose se zmenšují a na it kové ose (jenž je kolmá na délkovou osu) se prodlužují. A už rovněž vidíte, že pootočí-li se soustava S(2) o 90^0 , že časový etalon $t(2)$ v soustavě S(1) má velikost blížící se nekonečnu a délkový interval $x(2)$ v soustavě S(1) se blíží k nule. Tím jsem dokázal a prokázal, že relativita jak je presentována v STR není „transformací“ současně jedné soustavy do jiných souřadnic jiné soustavy, ale naopak relativita je jev vzájemného pootáčení soustav pozorovatele a pozorovaného předmětu, kde hodnoty P(2) „sejmuté“ v S(1) je nutno poopravit-vynásobit relativistickým členem „gama“, který vzešel z Thaletovy věty. (viz výklad jinde). Zopakují jinými slovy : Relativita jako jev zkracování etalonu délkového na letícím předmětu a prodlužování etalonu časového na letícím předmětu není v důsledku toho, že se „transformovala“ soustava pozorovatele nečárkovaná do soustavy jiné čárkované, také pak ztotožněné se soustavou „domácího pozorovatele“, ale relativita je jev zapříčiněný pootáčením soustav pozorovatele S(1) a soustavy předmětu S(2) a následným snímáním hodnot letícího předmětu P(2) do soustavy pozorovatele S(1). Pochopitelně tu platí invariance úhlu pohledu na situaci, tedy totéž se jeví když označíme-otočíme pozice, označíme letící předmět P(2) za „v klidu“ a v pohybu předmět P(1) a hodnoty toho $p(1)$ pak bude snímat P(2) do S(2) ... čímž se projeví stejné úkazy : vzájemné pootáčení soustav a tím relativistické efekty zkracování naměřeného etalonu délkového a prodlužování naměřeného etalonu časového...ač sám pozorovatel libovolný ve své soustavě nepozoruje žádné změny etalonů. A v tom slovíčku „libovolný“ je další háček, problém logiky. „Domácí“ pozorovatel říká, že na fotonu je interval časový nekonečně velký a tedy než tam „odtiskne“ uteče „nekonečně dlouhá doba“. Tak teď to musíme rozebrat. P(1) říká-snímá hodnotu, že na fotonu F(2) čas neběží, tedy, že tam interval tiku je nekonečně dlouhý. Je to pravda ? Jak to vidí sám foton „ve vlastní soustavě“ ?

Nyní se hodí několik otázek : zda raketa P(2) co opustí základnu S(1) s pozorovatelem P(1) se bude vzdalovat nerovnoměrným zrychleným pohybem po křivé trajektorii a její vlastní soustava S(2) se nebude pootáčet vůči S(1) anebo ano ? A zda poté co raketa P(2) zaujme určitou větší vzdálenost o d S(1) a změni pohyb zrychlený na rovnoměrný a to blížký cééé, zda od nyní bude její trajektorie křivá a nebude tím pádem docházet k pootáčení soustav S(1) a S(2) ,... anebo zda trajektorie při rovnoměrném nezrychleném pohybu bude přímá ale budou se pootáčet vzájemně soustavy S(1) a S(2) ? anebo třetí případ, že i při pohybu křivočarém zrychleném se budou vzájemně pootáčet soustavy...? Chtělo by to otázky zpřehlednit :

- a) soustavy se pootáčí + trajektorie je křivá + zrychlený pohyb
  - b) soustavy se pootáčí + trajektorie je křivá + rovnoměrný pohyb
  - c) soustavy se pootáčí + trajektorie je přímá + zrychlený pohyb
  - d) soustavy se pootáčí + trajektorie je přímá + rovnoměrný pohyb
- = > zde pokračovat

pozn.

((((Vážení, nechci zde dlouhým rozborem znova a znova popisovat soudobou fyziku, která tvrdí, že na raketě ve směru pohybu od soustavy pozorovatele čas dilataje. Opakuji : dilataje !ve směru trajektorie! Země-Raketa a ptám se zda v bodě rakety také dilataje čas (pro pozorovatele co vše snímá) ve směru kolmém na ten jeho pohyb rakety ? Teče na raketě čas opravdu ve všech směrech od rakety stejně „dilataně“ ?, anebo dilataje $t(1)$, ale nedilataje mu $t(2)$ a $t(3)$. ? Má tedy čas více dimenzí anebo nemá ? Čím dokáže Zephir, že čas je skalár ?

Myslíte si, že když na raketě dilatuje čas Veliteli Rakety tak že při rychlosti té rakety skoro céeé čas na raketě stojí a totéž ovšem je „na bodě Periferie vesmíru“ ten také se vzdaluje od nás céeéčkem a tak tam na Periferii také stojí čas jako na raketě ? Anebo to je jinak ?

.....
Pokud na Periferi, všude na Periferii čas stojí (neb bod periferie se pohybuje céeéčkem), pak kde se bere „jakési určité konkrétní tempo odvíjení“ času na Zemi o němž pak my lidi prohlašujeme, že je to „stárnutí“ vesmíru v tomto tempu a že je toto !!tempo!! všude ve vesmíru stejné...nemyslíte, že je to stejně nakonec jinak ? Z pozice pozorovatele „bodu Periferie“ co sám sobě nestárne jaktože pak by měl On pozorovat, že nějaká Země stárne „jejím tempem“ co si ho tamní lidi „vymysleli“ ? Nemyslíte, že to s tím t e m p e m pro stárnutí ve vesmíru je jinak a že záleží na pozorovateli ? a na tom do jaké míry se ten pozorovatel „kompaktifikoval“ vůči vesmíru ? atd. ...dlouhá debata... o kterou nestojíte, neb když jsem jí vedl, tak jste se nejen smáli ale ani jí nečetli.

.....
Nevím kdo to tu začal s tím cestováním v čase, ale je to téma které koluje na všech diskusních fórech co se fyzikou zajímají. Konečně pochopte, že tempo plynutí /odvíjení času je v soustavě pozorovatele (my-Země) nejrychlejší možné a všude ve vesmíru (pro mě pozorovatele v mé soustavě) bude tempo odvíjení času pomalejší až nekonečně pomalé, bude-li se ten předmět pohybovat ode mě rychlostí skoro céeé. Takže ani čas-tempo jeho „ve své soustavě“ nelze měnit, lze „jen pozorovat“ že se to tempo mění na raketě...ale ona raketa má své -na sobě pozorované- tempo odvíjení času opět stejné jako je tam odkud vyletěla. Takže pozorovatel nikdy „své“ osobní tempo nezpomalí ... on jen vidí-pozoruje-snímá u cizích těles hodnoty, že se „tam čas dilatuje“, ne „tam-na raketě“ se čas nedilatuje, ale my snímáme hodnoty dilatované .... proto je musíme opravit „transformací“.

Co se týče otočení šipky času do minulosti, tak to opět není možné proto, že na této šipce času je založena stavba hmoty (i antihmoty). Po big-bangu se jednotkový vesmír céeéčkový mění na véééčkový a tím se nastoluje možnost stavby hmotových struktur. Prostě hmota (i antihmota) jako vlnobalíčky veličin by se „nevyráběla, kdyby nenastal tok času jedním směrem a ... a tok-odvíjení je vlastně nastolení nejednotkových poměrů mezi dimenzí délkovou a dimenzí časovou. V $t = 0$ nastane-li změna $c = c$ na $v < c$, tak to je podmínka pro tok-odvíjení času které hmota pak cítí-vnímá. Tok-odvíjení času v jednom směru je totálně závislé na vzniku hmoty a naopak. Pokud obrátíte tok času v celém vesmíru, pak zmizí veškerá hmota, ale ... ale ono to ani nejde. Toto zmizení by bylo jiné než je pojem anihilace.

Zde na delší debaty není místo.)))

pokračovat....